

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2020 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW**

PT2.056.2.2020.

Pan

Zawiadomienie o sposobie załatwienia petycji

Uprzejmie dziękuję za skierowaną przez petycję zawierającą prośbę o rozważenie postulatów, których wdrożenie jest oczekiwane przez polską branżę i przyczyni się do zmniejszenia negatywnych skutków pandemii COVID-19 oraz zachowania wielu miejsc pracy. Odpowiadając na petycję wniesioną 14 maja 2020 r., uprzejmie informuję, co następuje:

Ad. 1.1. Kwestie związane z regulowaniem należności celno-podatkowych z tytułu importu towarów z rachunków VAT przedstawicieli celnych

Kwestia wprowadzenia rozwiązania dopuszczającego z jednej strony regulowanie przez importera z rachunku VAT kwot na poczet należności importowych na rzecz przedstawiciela celnego (agencji celnej) przy jednoczesnym wprowadzeniu możliwości regulowania tych należności z rachunków VAT tych przedstawicieli na rachunek odpowiedniego urzędu skarbowego była już przedmiotem prac w Ministerstwie Finansów. W ich efekcie zaproponowano odpowiednie regulacje, które zostaną przedstawione w projekcie zmieniającym ustawę o podatku od towarów i usług. Przedmiotowy projekt, po uzyskaniu stosownego wpisu do Wykazu prac Rady Ministrów, zostanie skierowany do konsultacji publicznych.

Ad. 1.2. Pozostałe pożądane działania nakierowane na radykalne zwiększenie możliwości wykorzystania środków gromadzonych na rachunkach VAT

- wprowadzenie możliwości regulowania z rachunków VAT dodatkowych zobowiązań, tj. przykładowo: wynagrodzeń pracowniczych oraz wynagrodzeń z tytułu umów cywilnoprawnych, kosztów sądowych, opłat skarbowych i innych opłat administracyjnych;

Odnosząc się do rozwiązania w postaci umożliwienia regulowania środkami zgromadzonymi na rachunku VAT również innych płatności, przykładowo wynagrodzeń pracowników,

Finansów

wynagrodzeń z tytułu umów cywilnoprawnych czy też kosztów sądowych, wskazać należy, że wprowadzenie takich rozwiązań wymagałoby zmiany nie tylko przepisów ustawy Prawo bankowe. Przede wszystkim wymagałoby to zmian systemów bankowych i wprowadzenia mechanizmów, które zabezpieczałyby system przed nadużyciami. Działania te są czasochłonne, mając na uwadze obecną sytuację wprowadzenie takiego rozwiązania nie jest zatem możliwe.

- wdrożenie praktycznej, bardzo szybkiej ścieżki uwzględniania składanych do US wniosków o uwolnienie tych środków przyjednoczesnym przesądzeniu, że ewentualne zaległości podatkowe powstałe w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii koronawirusa nie stoją (lub nie muszą stać) na przeszkodzie uwolnieniu tych środków;

Ustawowy termin na rozpatrzenie przez organ podatkowy wniosku o uwolnienie środków z rachunku VAT wynosi 60 dni i jest to termin maksymalny. Organy podatkowe z reguły rozpatrują takie wnioski w znacznie krótszym terminie. Z ostatnich danych wynika, że wnioski o uwolnienie środków są rozpatrywane średnio w ciągu 15 dni. Oznacza to, że organy podatkowe działają sprawnie.

Niezależnie od powyższego, już na początkowym etapie stanu epidemicznego, wydane zostały zalecenia organom podatkowym aby dokładały starań w celu skrócenia czasu rozpatrzenia wniosku do absolutnego minimum.

- w przypadku uznania, że przeciwdziałanie skutkom kryzysu wywołanego epidemią koronawirusa uzasadnia bardziej radykalne posunięcia (które to twierdzenie, w ocenie , ma bardzo mocne podstawy) - rozważenie wdrożenia rozwiązań o charakterze przejściowym, polegających na automatycznym uwalnianiu środków zalegających na rachunkach VAT podmiotów gospodarczych (np. na koniec każdego miesiąca kalendarzowego);

Nie jest możliwe uwolnienie środków z rachunków VAT o masowym, niekontrolowanym charakterze. Miałyby to daleko idące negatywne skutki budżetowe. Tak przeprowadzone uwolnienie środków doprowadziłoby do zniweczenia efektu prewencyjnego przed wyłudzeniami VAT, jaki m.in. pełni mechanizm podzielonej płatności. Obok uwolnienia środków zgromadzonych przez niewątpliwie uczciwie działających podatników, doszłoby najpewniej do uwolnienia również środków należących do podatników, którym z uwagi na niespełnianie przesłanek do uwolnienia środków z rachunku VAT, środki te nie powinny być uwolnione.

Należy podkreślić, że czas kryzysu i nadzwyczajnych okoliczności związanych z epidemią może potencjalnie stanowić „dobry moment” dla oszustów próbujących wykorzystać sytuację.

Ad. 2.1. Kluczowe postulaty

- zobowiązanie organów celnych do dokonywania weryfikacji poprawności kwoty VAT należnego z tytułu importu towarów rozliczanej przez importera w deklaracji podatkowej (pliku JPK_V7M) w ściśle określonym, jak najkrótszym terminie (w terminie maksymalnie 3 miesiące licząc od końca miesiąca, w którym VAT należny z tytułu importu powinien zostać rozliczony w ramach pliku JPK);

Organy celno-skarbowe zostaną zobowiązane do dokonywania weryfikacji poprawności kwoty VAT należnego z tytułu importu towarów rozliczanej przez importera w deklaracji podatkowej (pliku JPK_V7M) w możliwie jak najkrótszym terminie. Ministerstwo Finansów rozważa przygotowanie stosownych wytycznych dla urzędów celno-skarbowych.

- wprowadzenie w systemach celnych funkcjonalności umożliwiających przedstawicielowi celnemu powiązanemu w tych systemach z danym importerem jak najszybsze pozyskanie informacji o efektach tej weryfikacji (pozytywna, negatywna);

W ramach umowy uzupełniającej do systemu AIS/IMPORT - przewidziana jest budowa usługi „Udostępniania spersonalizowanej informacji dotyczącej obsługi spraw realizowanych przez AIS/IMPORT”. Usługa dotyczyć będzie zgłoszeń objętych obowiązkiem rozliczenia VAT zgodnie z trybem wynikającym z art. 33a ustawy o podatku od towarów i usług. W ramach tej usługi planowane jest udostępnianie informacji w zakresie rozliczenia podatku VAT lub braku takiego rozliczenia (Tak / Nie).

Nie jest jeszcze znany dokładny termin od kiedy usługa zostanie wprowadzona.

- wdrożenie możliwości pozyskania przez przedstawicieli celnych, za pośrednictwem systemów celnych, precyzyjnych i wiarygodnych danych dotyczących zgłoszeń celnych oraz kwot wykazanych w pliku JPK_V7M za dany miesiąc przez importerów (na rzecz których w danym miesiącu przedstawiciel ci składali zgłoszenia celne importowe z zastosowaniem art. 33a ustawy o VAT). Wśród danych, które powinny być bezwzględnie udostępniane przedstawicielom celnym powiązanym w systemie SZPROT z danym importem wymienić należy: numery i daty przyjęcia zgłoszeń celnych, kwoty podstawy opodatkowania i VAT należnego wynikające z każdego zgłoszenia celnego oraz zbiorcze wysokości podstawy opodatkowania i VAT należnego z tytułu importu towarów rozliczanego zgodnie z art. 33a ustawy o VAT;

Została opracowana wstępna koncepcja dotycząca budowy nowej usługi, tzw. „e-Agent VAT”. W toku prac analitycznych pojawiły się jednak wątpliwości prawne, co do możliwości udostępniania agentom celnym danych z nowych plików JPK_VAT, w kontekście zagadnienia tajemnicy skarbowej. Dlatego prowadzone są uzgodnienia i analizy w tym zakresie. Prawdopodobnie dla wprowadzenia ww. usługi konieczna będzie uprzednia zmiana przepisów.

Koncepcja zakłada budowę na portalu podatkowym usługi o nazwie e-Agent VAT, w ramach której agent celny będzie mógł uzyskać niektóre dane z nowych plików JPK_VAT. Możliwość wglądu do danych byłaby uwarunkowana posiadaniem przez agenta celnego stosownego upoważnienia udzielonego mu przez podatnika. Z upoważnienia powinno jednoznacznie wynikać, że upoważniona osoba ma uprawnienie dostępu do ww. usługi.

- doprecyzowanie w formalnych wytycznych o charakterze interpretacyjnym lub w przepisach ustawy o VAT, iż ewentualne samodzielne skorygowanie przez importera złożonej deklaracji podatkowej w zakresie VAT należnego z tytułu importu towarów (polegające np. na usunięciu skutków niezamierzonych błędów) przed wydaniem ewentualnej decyzji przez organ celno-skarbowy, zwolni importera (i jego przedstawiciela celnego) z konieczności zapłaty tego podatku wraz z odsetkami za zwłokę;

Zgodnie z art. 33a ust. 1 ustawy o VAT podatnik zarejestrowany jako podatnik VAT czynny może rozliczyć kwotę podatku należnego z tytułu importu towarów w deklaracji podatkowej składanej za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu tych towarów. Podatnik, który wybrał rozliczenie podatku należnego z tytułu importu towarów na zasadach określonych w ust. 1 i nie rozliczył tego podatku w całości lub w części na tych zasadach, traci prawo do rozliczania podatku w deklaracji podatkowej w odniesieniu do kwoty podatku należnej

z tytułu importu towarów, której nie rozliczył w deklaracji podatkowej. Podatnik jest obowiązany do zapłaty kwoty podatku wraz z odsetkami naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu do poboru kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego. Należy zauważyć, że podatnicy są obowiązani składać deklaracje podatkowe za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu (art. 99 ust.1 ustawy o VAT) oraz są obowiązani do obliczenia i wpłacenia podatku w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy (art. 103 ust.1 ustawy o VAT).

Zatem co do zasady aby uznać, że podatnik, który wybrał rozliczenie podatku należnego z tytułu importu towarów bezpośrednio w deklaracji podatkowej, rozliczył ten podatek w całości na tych zasadach powinien rozliczyć ten podatek w złożonej w terminie deklaracji podatkowej. Dotyczy to również ewentualnego skorygowania przez importera złożonej deklaracji podatkowej w zakresie VAT należnego z tytułu importu towarów (polegające np. na usunięciu skutków niezamierzonych błędów). Korekta taka powinna być złożona w terminie do złożenia deklaracji podatkowej.

Niezależnie od powyższego, przedstawiona propozycja zostanie przeanalizowana pod kątem jej zasadności i ewentualnej potrzeby doprecyzowania przepisów w tym zakresie.

- wprowadzenie po stronie przedstawiciela bezpośredniego lub pośredniego w rozumieniu przepisów celnych wymogu posiadania statusu AEO lub pozwolenia na stosowanie uproszczeń celnych -jako warunku dokonywania na rzecz importerów odpraw celnych z zastosowaniem art. 33a UPTU. W ocenie rozwiązanie takie gwarantowałoby dokonywanie zgłoszeń celnych z zastosowaniem art. 33a ustawy o VAT wyłącznie przez takich przedstawicieli celnych, którzy dają należyłą rękojmię świadczenia tych usług na požądany przez organy celno-skarbowe poziomie - będących podmiotami wiarygodnymi i działającymi według zweryfikowanych przez KAS standardów;

Zauważyć należy, że obecnie większość przedstawicieli celnych jest posiadaczem pozwoleń na korzystanie z uproszczeń, o których mowa w art. 166 lub 182 Unijnego Kodeksu Celnego oraz pozwolenia AEO. Odsetek przedstawicieli celnych nieposiadających wymienionych pozwoleń jest bardzo niewielki. To podatnik podejmuje decyzję, z usług którego przedstawiciela chce korzystać, a każdy z przedstawicieli ponosi takie samo potencjalne ryzyko w przypadku braku rozliczenia przez podatnika podatku VAT w deklaracji podatkowej.

Niezależnie od powyższego, propozycja ta jest przedmiotem analizy przez resort finansów pod kątem zasadności wprowadzenia zmian przepisów ustawy o VAT w tym zakresie.

Ad. 2.2. Dodatkowe postulaty — wynikające z uwarunkowań związanych z kryzysem wywołanym pandemią koronawirusa

a) na gruncie art. 33a ustawy o VAT:

- ograniczenie współodpowiedzialności przedstawicieli celnych za należności z tytułu VAT importowego rozliczanego przez importerów zgodnie z tym przepisem - poprzez powrót do istniejącej wcześniej możliwości realizacji odpraw celnych z zastosowaniem art. 33a w celnym przedstawicielstwie bezpośrednim - bez ponoszenia przez przedstawiciela bezpośredniego

współodpowiedzialności za sposób rozliczenia VAT przez importera w deklaracji podatkowej. Podkreślić należy, że zarówno aktualne regulacje, jak i zmiany prawne, które mają wejść w życie od 1 lipca br. w zakresie art. 33a ustawy o VAT nakładają na celnego przedstawiciela bezpośredniego odpowiedzialność za VAT z tytułu importu towarów. Tymczasem, na gruncie unijnych przepisów celnych odpowiedzialność przedstawiciela bezpośredniego za należności przywozowe (który, w odróżnieniu od przedstawiciela pośredniego, nie dokonuje zgłoszeń celnych we własnym imieniu lecz czyni to w imieniu i na rzecz importera) jest zasadniczo wyłączona. Zważywszy, że unijne przepisy celne traktują przedstawicielstwo bezpośrednie jako równorzędną formę dokonywania zgłoszeń celnych, nie skutkującą dla takiego przedstawiciela współodpowiedzialnością za należności importowe, jest oczywiste, że polskie przepisy w zakresie VAT stawiają polską branżę w skrajnie niekorzystnej sytuacji w porównaniu z konkurencją zagraniczną. Narzucenie odpowiedzialności na przedstawicieli celnych za zobowiązania podatkowe niezależnie od formy przedstawicielstwa czyni bowiem, niekonkurencyjną realizację operacji celnych w Polsce - względem tych krajów, w których takie uwarunkowania i rozwiązania prawne nie występują. To z kolei rzutuje niekorzystnie nie tylko na pozycję konkurencyjną polskiej branży, lecz również na kondycję polskich portów morskich oraz lotnisk, a w ostatecznym rozrachunku - na sytuację pracowników tych podmiotów;

Przepisy regulujące kwestię rozliczania podatku VAT z tytułu importu bezpośrednio w deklaracji podatkowej utrzymują odpowiedzialność solidarną przedstawicieli bezpośrednich lub pośrednich, jeżeli działają oni na rzecz podatników nieposiadających statusu AEO lub nieposiadających pozwolenia na procedury uproszczone, o których mowa w art. 166 i art. 182 unijnego kodeksu celnego. Instytucja odpowiedzialności solidarnej przedstawicieli bezpośrednich lub pośrednich ma zapobiegać występowaniu ewentualnych nieprawidłowości związanych ze stosowaniem uproszczenia, o którym mowa w art. 33a ustawy o VAT, w postaci nierozliczenia kwoty podatku należnego z tytułu importu towarów oraz ma na celu uszczelnienie systemu. Zatem propozycje zmian tego przepisu mające na celu ograniczenie współodpowiedzialności w zakresie podatku VAT przedstawicieli bezpośrednich nie zasługują na uwzględnienie.

-jednoznaczne przesądzenie, że zaległości podatkowe bądź w składkach ZUS powstałe w okresie stanu epidemii koronawirusa nie pozbawiają importerów prawa do dokonywania zgłoszeń celnych z zastosowaniem art. 33a ustawy o VAT. W tym zakresie rozważyć można czasowe odstąpienie od wymogu przedstawiania zaświadczeń o niezaleganiu dla potrzeb stosowania tego przepisu;

Rozwiązanie zawarte w art. 33a ustawy o VAT stanowi przywilej umożliwiający rozliczenie przez importera należności poprzez wykazanie kwot podatku VAT z tytułu importu bezpośrednio w deklaracji podatkowej, zamiast zapłatę tego podatku na rachunek właściwego organu, dlatego podatnik musi spełniać wszystkie warunki w celu skorzystania z tego przywileju. Jednym z warunków jest obowiązek przedkładania zaświadczeń o braku zaległości podatkowych i składek ZUS.

Jednocześnie należy zauważyć, że przepisy art. 33a ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy o VAT już obecnie dopuszczają posiadanie zaległości we wpłatach należnych składek na ubezpieczenie społeczne oraz we wpłatach poszczególnych podatków stanowiących dochód budżetu państwa nieprzekraczających odrębnie z każdego tytułu, w tym odrębnie w każdym podatku, odpowiednio 3% kwoty należnych składek i należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach; udział zaległości w kwocie składek lub podatku ustala się w

stosunku do kwoty należnych wpłat za okres rozliczeniowy, którego dotyczy zaległość, aby podatnik mógł korzystać z procedury uproszczonej, o której mowa w art. 33a ust. 1 ustawy o VAT.

Należy także pamiętać, że od 1 lipca 2020 r. rozszerzona została grupa podatników uprawnionych do rozliczania podatku z tytułu importu towarów bezpośrednio w deklaracji podatkowej (art. 33 pkt 2 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych - Dz. U. z 2019 r. poz.1495).

Przyjęcie w obecnej sytuacji propozycji wprowadzenia czasowego odstępstwa od wymogu przedstawiania zaświadczeń o niezaleganiu dla potrzeb stosowania tego przepisu mogłoby generować ryzyko ewentualnych nadużyć w podatku VAT i potencjalnie doprowadzić do rozszczelnienia podatku VAT.

- ewentualnie - zwiększenie procentowego wymiaru dopuszczalnych zaległości z tytułu należnych składek i należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach z 3% do 10% (warunki wskazane w art. 33a ust. 2pkt 1a ustawy o VAT);

Zwiększenie procentowego wymiaru dopuszczalnych zaległości z tytułu należnych składek ZUS i należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach z 3% do 10%, w obecnej sytuacji także nie jest zasadne.

b) pozostałe pożądanе działania

- rozważenie podjęcia dodatkowych działań nakierowanych na zwiększenie konkurencyjności Polski jako miejsca realizacji odpraw celnych - np. poprzez wystąpienie przez Polskę do Komisji Europejskiej z wnioskiem o obniżenie wymogów dotyczących poziomu obligatoryjnych zabezpieczeń celnych (koszty tych zabezpieczeń w bardzo istotnym stopniu obciążają budżety firm branży świadczących usługi celne);

Możliwość uzyskania pozwolenia na złożenie zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości, włącznie ze zwolnieniem z obowiązku złożenia zabezpieczenia, dotyczy potencjalnych długów celnych w procedurach specjalnych oraz w czasowym składowaniu, po spełnieniu podmiotowych kryteriów solidności i wypłacalności.

Kryteria te zostały określone w art. 89 ust. 5 w związku z art. 95 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9.10.2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013), zwanego dalej „UKC”, art. 84 Rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28.07.2015 uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. Urz. L 343 z 29.12.2013 z późn. zm.), zwanego dalej „UKC-RD” i art. 158 ust. 1 Rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24.11.2015 ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. L 343 z 29.12.2015 z późn. zm.), zwanego dalej „UKC-RW” i obowiązują bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich UE.

Należy zauważyć, że większość podmiotów korzystających z procedur specjalnych posiada także pozwolenia AEO, zaś warunki określone w art. 84 UKC-RD są takie same jak przewidziane dla uzyskania pozwolenia AEO. Zgodnie z art. 38 ust. 5 UKC organy celne nie sprawdzają ponownie tych kryteriów, które zostały już sprawdzone przy przyznawaniu statusu

upoważnionego przedsiębiorcy (AEO), przy czym nadal mogą, przed przyznaniem szczególnych uproszczeń, o które wnioskuje upoważnieni przedsiębiorcy, sprawdzić zgodność ze szczegółowymi wymogami dotyczącymi danego uproszczenia, w opisywanym przypadku z wymogami określonymi w art. 84 ust. 3a UKC-RD, tj. ryzyka powstania długu celnego i innych opłat w odniesieniu do rodzaju i skali działalności wnioskodawcy oraz rodzaju towarów, dla których wymagane jest zabezpieczenie.

Tym samym przepisy oferują obecnie przedsiębiorcom szereg możliwości obniżenia wysokości zabezpieczenia generalnego. Należy przy tym zauważyć, że są to przepisy unijne zawarte w unijnym kodeksie celnym, jak i w rozporządzeniach delegowanym i wykonawczym. Przepisy te obowiązują na całym terytorium Unii Europejskiej i tym samym warunki obowiązujące w tym zakresie są identyczne do wszystkich podmiotów prowadzących działalność w UE.

Ponadto warunki umożliwiające obniżenie wysokości zabezpieczenia generalnego wynikają, jak wspomniano wyżej, z obowiązujących przepisów unijnych, a Komisja Europejska nie może ich w prosty sposób zmienić.

Mając powyższe na uwadze, brak jest dostatecznego uzasadnienia do występowania przez Polskę do Komisji Europejskiej z wnioskiem o obniżenie wymogów dotyczących poziomu obligatoryjnych zabezpieczeń celnych. Takie obniżenie wymagałoby zmiany przepisów, co jest procesem długotrwałym i wymagającym uzgodnień pomiędzy wszystkimi państwami członkowskimi UE.

- rozważenie podjęcia działań nakierowanych na odroczenie terminów płatności poszczególnych podatków stanowiących dochody budżetu państwa oraz na zawieszenie poboru (zamrożenie) podatku od środków transportu;

Odroczenie terminu płatności poszczególnych podatków stanowiących dochody budżetu państwa oznacza tymczasowy ubytek budżetowy. W obecnej sytuacji taki postulat nie wydaje się możliwy do zrealizowania.

Dodatkowo należy zauważyć, że zgodnie z art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.) organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zatem obowiązujące przepisy zawierają regulacje umożliwiające odroczenie terminu płatności podatków w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym na wniosek podatnika.

Z uwagi na powyższe, obecnie nie jest rozważane odroczenie terminów płatności poszczególnych podatków.

Odnosząc się do postulatu rozważenia podjęcia działań nakierowanych na zawieszenie poboru (zamrożenie) podatku od środków transportowych powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170) obowiązek podatkowy w zakresie podatku od środków transportowych wygasa z końcem miesiąca, w którym środek transportowy został wyrejestrowany lub została wydana decyzja

organu rejestrującego o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu, lub z końcem miesiąca, na który pojazd powierzono.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, z późn. zm.) czasowego wycofania pojazdu z ruchu dokonuje, na wniosek właściciela pojazdu lub podmiotu, któremu powierzono pojazd w trybie przepisu art. 73 ust. 5, starosta właściwy ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, wydając decyzję o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu (art. 78a ust. 1). Czasowe wycofanie pojazdu z ruchu odbywa się na okres od 2 do 24 miesięcy. Okres ten może być przedłużony, jednak łączny okres wycofania pojazdu z ruchu nie może przekraczać 48 miesięcy, licząc od dnia wydania decyzji o jego czasowym wycofaniu z ruchu (art. 78a ust. 4). Wycofujący ponosi opłatę z tego tytułu.

Z powyższego wynika, że w okresie czasowego wycofania pojazdu z ruchu pojazd nie podlega opodatkowaniu podatkiem od środków transportowych.

Z uwagi na powyższe, nie jest zasadne wprowadzanie postulowanych rozwiązań mających na celu zawieszenie poboru podatku od środków transportowych.

Z upoważnienia Ministra Finansów

Dyrektor

Departamentu Podatku od Towarów i Usług

Paweł Selera

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/